

Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalgs udtalelse om en sektorspecifik, industriel vinkel på foreningen af klima- og energipolitik

(initiativudtalelse)

(2019/C 353/10)

Ordfører: **Aurel Laurențiu PLOSCEANU**

Medordfører: **Enrico GIBELLIERI**

Plenarforsamlingens beslutning	24.1.2019
Retsgrundlag	Forretningsordenens artikel 32, stk. 2 Initiativudtalelse
Kompetence	Den Rådgivende Kommission for Industrielle Ændringer (CCMI)
Vedtaget i CCMI	3.6.2019
Vedtaget på plenarforsamlingen	17.7.2019
Plenarforsamling nr.	545ss
Resultat af afstemningen (for/imod/hverken for eller imod)	148/3/3

1. Konklusioner og anbefalinger

1.1. De europæiske ressource- og energiintensive industrier har strategisk betydning for EU's industrielle værdikæder. EU's politik for modvirkning af klimaændringer forpligter disse industrier til at foretage en gennemgribende omstilling og massive investeringer for at opnå klimaneutralitet inden 2050.

1.2. Formålet med det nuværende emissionshandelssystem (ETS) er at fremme disse investeringer ved at fastsætte en pris for drivhusgasemissioner, hvor der er modstridende krav: 1) Opfyldelsen af klimamålene kræver højere priser, men 2) de ressource- og energiintensive industriers eksterne konkurrenceevne afhænger af, at de tilpasser sig de eksterne konkurrenters lave eller endda ikkeeksisterende priser.

1.3. I den nuværende situation med forskellige priser for drivhusgasemissioner på de globale markeder er EØSU bekymret over risikoen for kulstof- eller investeringslækage (produktion eller investeringer på steder, hvor ETS ikke er gældende) i de ressource- og energiintensive industrier og det dertil knyttede tab af arbejdspladser.

1.4. I en tidligere udtalelse⁽¹⁾ har EØSU efterlyst et globalt emissionshandelssystem for at skabe lige vilkår i den internationale konkurrence mellem ressource- og energiintensive industrier. Dette ønske er indtil videre ikke blevet opfyldt.

1.5. EØSU anser det for vigtigt at forene industri- og energipolitik med klimapolitik for at mobilisere de enorme investeringer, som omstillingen til en økonomisk nulemissionsmodel for de ressource- og energiintensive industrier kræver. Der bør være tale om en »retfærdig omstilling«, hvis fastlæggelse og gennemførelse arbejdsmarkedets parter bør involveres aktivt i.

⁽¹⁾ EUT C 71 af 24.2.2016, s. 57, punkt 1.9.

1.6. EU's og medlemsstaternes investeringer bør være rettet mod FUI og anvendelsen af lav- eller nulemissionsteknologier i de ressource- og energiintensive industrier, herunder den ekstra elektricitetsproduktion, de har brug for, samt almen og erhvervsfaglig uddannelse af deres arbejdsstyrke. I forbindelse med den næste flerårige finansielle ramme (2021-2027) bør de midler, der er afsat til dette formål i Kommissionens forslag til InvestEU-programmet og de andre investeringsprogrammer i tilknytning hertil, derfor forhøjes.

1.7. EØSU har til hensigt at bidrage til overvejelserne om den langsigtede industrielle strategi, som Det Europæiske Råd⁽²⁾ efterlyser, ved at undersøge den tekniske og juridiske gennemførlighed af en af de mange politiske løsningsmodeller, der i øjeblikket er fremlagt, nemlig gennemførelsen af grænsetilpasningsforanstaltninger vedrørende den interne pris for drivhusgasemissioner baseret på indholdet af drivhusgasemissioner i de basismetaller, -kemikalier og -materialer, som industrivarer består af. Udvalget påpeger, at det allerede i 2014 i sin initiativudtalelse »Markedsbaserede instrumenter til fremme af en ressourceeffektiv og kulstoffattig økonomi i EU⁽³⁾« fremhævede nødvendigheden af at se nærmere på mulighederne for at indføre en sådan mekanisme, men at Kommissionen og Rådet ikke i tilstrækkelig grad tog højde for denne anmodning.

1.8. EØSU råder Kommissionen til at gøre sig nærmere overvejelser om denne og andre politiske løsningsmodeller såsom en reform af ETS, en CO₂-grænsetilpasningsmekanisme⁽⁴⁾ og en momssats, der svarer til kulstofintensiteten⁽⁵⁾, og sammenligne dem med hensyn til:

- indvirkningen på kulstof- og investeringslækagen i en kommende situation med højere priser og lavere tilgængelighed af ETS-kvoter i EU
- retssikkerhed med hensyn til overholdelsen af WTO-reglerne
- accept fra handelspartnerne
- den tekniske gennemførlighed, navnlig hvad angår eksistensen af globalt accepterede regnskabs- og målestandarder samt pålidelige og anerkendte databaser.

1.9. EØSU råder også Kommissionen til i god tid at høre EU's vigtigste handelspartnere for at undersøge deres holdning til de løsningsmodeller, der overvejes.

2. Generelle bemærkninger

2.1. *Det klimapolitiske dilemma i ressource- og energiintensive industrier*

Klimapolitikken står over for et helt grundlæggende problem.

2.1.1. På den ene side er formålet med denne politik at sikre en ambitiøs reduktion af drivhusgasemissionerne (både fra forbrændingen af fossile brændstoffer og fra industrielle processer). Det er EU's mål at opnå kulstofneutralitet i 2050, sådan som Kommissionen opfordrer til i sin meddelelse »En ren planet for alle«. Med disse reduktioner burde den globale opvarmning holde sig et godt stykke under 2 °C og forhåbentlig under 1,5 °C, og dette burde være foreneligt med et landbrug, der er i stand til at brødføde menneskeheden. I en markedsøkonomi er det et meget effektivt redskab at fastsætte en pris for drivhusgasemissioner. På denne måde kan de økonomiske aktører enten foretage profitable investeringer i emissionsbesparende udstyr eller processer (herunder CO₂-opsamling og -lagring/-anvendelse) eller spare penge ved at reducere deres forbrug af materialer (f.eks. ved at anvende mere holdbare produkter), eller de kan ændre deres indkøb af materialer og vælge dem, der giver færre drivhusgasemissioner (såsom genanvendte materialer). Hvis denne metode skal være effektiv, skal prisen for drivhusgasemissioner være høj og forudsigelig nok til at medføre en ændring i investeringer eller adfærd.

2.1.2. På den anden side udgør energiomkostningerne en høj andel af de ressource- og energiintensive industriers samlede omkostninger, nemlig 25 % for stål, 22-29 % for aluminium⁽⁶⁾ og 25-32 % for glas⁽⁷⁾.

⁽²⁾ Det Europæiske Råds konklusioner af 22. marts 2019, EUCO 1/19.

⁽³⁾ EUT C 226 af 16.7.2014, s. 1.

⁽⁴⁾ Europa-Parlamentets beslutning af 16. december 2015 om udvikling af en bæredygtig europæisk industri for uædle metaller (2014/2211(INI)).

⁽⁵⁾ A. Gerbeti, CO₂ in goods and European industrial competitiveness, Editoriale Delfino (2014) og A. Gerbeti, A Symphony for energy: CO₂ in goods, Editoriale Delfino (2015).

⁽⁶⁾ A. Marcu, W. Stoefs: »Study on composition and drivers of energy prices and costs in selected energy-intensive industries«. CEPS, 2016, findes på: <http://ec.europa.eu/DocsRoom/documents/20355>

⁽⁷⁾ C. Egenhofer, L. Schrefler: »Study on composition and drivers of energy prices and costs in energy-intensive industries. The case of the flat glass industry«, CEPS, 2014, findes på: <https://www.ceps.eu/system/files/Glass.pdf>

2.1.3. Hvis energiomkostningerne er større på grund af drivhusgasemissionernes høje pris i EU sammenlignet med priserne andre steder, og fordi omfattende og tidlige investeringer i lav- eller nulemissionsteknologier i ressource- og energiintensive industrier og i den dertil relaterede elektricitetsfremstilling, transport og lagerkapacitet⁽⁸⁾ giver høje amortiseringsomkostninger, er de EU-baserede ressource- og energiintensive industriers eksterne konkurrenceevne i fare. På trods af deres bestræbelser på at øge energieffektiviteten ender de med at få større produktionsomkostninger end deres eksterne konkurrenter. På disse markeder, hvor produkterne er meget standardiserede, fører en højere pris til et tab af markedsandele og de hermed forbundne arbejdspladser. Hvis dette sker, overføres drivhusgasemissionerne ganske enkelt fra EU-producenterne til producenter andre steder (som ofte er mindre energieffektive), og dette har (i bedste fald) ingen effekt på de globale drivhusgasemissioner. Dette fænomen er kendt som »kulstoflækage«. Under globale konkurrencevilkår, hvor prisen for drivhusgasemissioner er nul, betyder det, at det er nødvendigt at sætte kulstofprisen så lavt som muligt — og endda til nul.

Dette fænomen forstærkes af fænomenet »investeringslækage«. Selv hvis prisen for drivhusgasemissioner er lav i EU, er det stadig usikkert, hvordan prisen kommer til at udvikle sig, hvilket allerede hindrer investeringer i vedligeholdelse og opgradering af de ressource- og energiintensive industriers fabrikker og medfører endnu et meget bekymrende tab af konkurrenceevne for EU-producenterne. Investeringslækagen for EU-baserede ressource- og energiintensive industrier ville stige drastisk, hvis priserne for drivhusgasemissioner ikke bare var svingende, men også høje.

2.1.4. Emissionshandelssystemet (ETS) er EU's aktuelle forsøg på at fastsætte en pris for drivhusgasemissioner. Det har for det meste været ineffektivt. Prisen for drivhusgasemissioner har været meget lav i flere år (selv om den er steget for nylig), men har alligevel været tilstrækkeligt svingende til at medføre investeringslækage. Hertil kommer, at systemet er komplekst og fuldt af undtagelser. En strukturel grund til denne ineffektivitet og kompleksitet kan være, at ETS-systemet ikke var i stand til at løse det iboende problem, der er beskrevet ovenfor, med modstridende krav om henholdsvis høje og lave priser for drivhusgasemissioner.

Det kan således være nødvendigt at løse dette dilemma og forene de modstridende politiske mål om 1) modvirkning af klimaændringerne og 2) sikring af de europæiske ressource- og energiintensive industriers eksterne konkurrenceevne, samtidig med at man overholder de øvrige politiske målsætninger — såsom fri og fair handel — inden for rammerne af den langsigtede industristrategi, som Det Europæiske Råd efterlyser.

2.2. **Grænseforanstaltninger som en mulig udvej**

2.2.1. EU-institutionernes foretrukne løsning på dette dilemma består i et enkelt globalt emissionshandelssystem, der fastsætter en verdensomspændende pris for drivhusgasemissioner. Dette ønske er dog ikke blevet opfyldt. Den nylige geopolitiske udvikling, som går i retning af unilateralisme, giver kun et ringe håb om, at en sådan verdensomspændende aftale vil blive indgået i tide.

Kommissionens bestemmelser (genanvendelse af ETS-indtægterne i industrien, støtte til innovation, gratis kvoter, tilladelse til, at medlemsstaterne kan kompensere for indirekte omkostninger osv.), vil muligvis ikke være i stand til at give tilstrækkelig beskyttelse mod kulstof- eller investeringslækage i en situation med asymmetriske klimapolitikker og med stadig større klimaambitioner fra EU's side. Derfor har man fra flere sider opfordret til, at der findes alternative tilgange til — som mulig udvej — at forene de klimapolitiske mål med de ressource- og energiintensive industriers eksterne konkurrenceevne. Disse tilgange inddrager begrebet »grænsetilpasningsforanstaltninger«, som defineret af Verdenshandelsorganisationen (WTO). Formålet med denne udtalelse er at undersøge den tekniske og juridiske gennemførlighed af en sådan løsningsmodel ved hjælp af et konkret forslag.

2.3. WTO's juridiske principper fastslår, at grænsetilpasningsforanstaltninger for interne afgifter på forbrug ikke må diskriminere eksterne økonomiske aktører.

2.3.1. Princippet i grænsetilpasningsforanstaltninger er som følger: Når en intern afgift på forbrug fastlægges i en jurisdiktion, er der risiko for, at lokale producenter (som er omfattet af denne afgift) vil få en konkurrencemæssig ulempe i forhold til deres eksterne konkurrenter (som ikke er omfattet), både på det indre marked (hvor der er konkurrence mellem de lokale producenter og importører) og på eksportmarkederne. Myndighederne i denne jurisdiktion kan genskabe en retfærdig konkurrence ved at: 1) lægge en afgift på importerede varer og 2) refundere afgiften på eksporterede varer.

⁽⁸⁾ Ifølge en undersøgelse foretaget af T. Wyns »Industrial Value Chain: A Bridge towards a Carbon Neutral Europe«, VUB-IES, 2018, findes på: <https://www.ies.be/node/4758>, der kortlægger 11 europæiske ressource- og energiintensive industrier, vil en storstilet anvendelse af kulstoffattig teknologi kræve mellem 2980 TWh and 4430 TWh i ekstra elektrisk energi om året.

2.3.2. Såfremt de opfyldte visse betingelser, blev produktrelaterede grænsetilpasningsforanstaltninger accepteret som værende lovlige i henhold til WTO, der ikke fandt, at de gav anledning til protektionisme efter en gennemgang af sådanne foranstaltninger i 1970⁽⁹⁾ (rapport fra arbejdsgruppen om tilpasninger i forbindelse med grænsehandel). Det fremgår af disse betingelser, at eksterne økonomiske aktører ikke må udsættes for forskelsbehandling (artikel II-2a, III-2 og VI-4 i GATT-aftalen⁽¹⁰⁾), og i dette tilfælde betyder det, at importerede varer skal pålægges en afgift, der ikke er højere end for varer fra lokale producenter, og at eksporterede varer ikke skal være genstand for en højere refusion end den afgift, der allerede er betalt på det lokale marked.

2.4. **De planlagte mekanismer: et gennemsigtigt regnskabssystem for eksportører. Importører betaler kun for basismaterialernes indhold af drivhusgasemissioner**

2.4.1. De planlagte mekanismer, der skal sørge for, at den generelle tanke bag grænsetilpasningsforanstaltningerne passer til en kontekst med drivhusgasemissioner, er som følger:

- for at fastlægge det beløb, der skal refunderes til eksportørerne, registrerer et gennemsigtigt regnskabssystem de drivhusgasemissioner, der indgår i hvert enkelt industriprodukt, og fører disse videre i værdikæden som en ekstra post i fakturaerne
- importørerne betaler for drivhusgasemissioner, der er indlejret i de basismaterialer, som anvendes til fremstilling af industriproduktet, men ikke for drivhusgasemissioner, der følger af forarbejdning, formgivning eller med logistiske bevægelser. Det er en meget passende tilnærmelse, da over 90 % af et industriprodukts drivhusgasemissioner er indlejret i basismaterialerne. Det giver en ubestridelig evidens, som toldmyndigheden kan fastlægge afgiftsgrundlaget ud fra (de enkelte materials art og vægt). Det giver også en lille fordel til importørerne, så de ikke kan hævde, at de forskelsbehandles.

Disse mekanismer præsenteres og behandles nærmere nedenfor.

2.5. **Refusion af prisen for de drivhusgasemissioner, der indgår i eksporterede varer, via et regnskabssystem**

2.5.1. Systemet ville være som følger: Når en ressource- og energiintensiv industri skal betale for sine drivhusgasemissioner (enten i form af ETS-kvoter købt til en varierende pris pr. kg CO₂-ækvivalent på et marked eller i form af en CO₂-afgift til en fast pris), registrerer den denne betaling (og den underliggende mængde drivhusgasemissioner) i sit regnskabssystem og sender denne udgift videre til kunderne i forbindelse med faktureringen (herunder en afskrivning af drivhusgasindholdet i det industrielle produktionsudstyr). Dermed ville man genbruge det eksisterende, omfattende CO₂-regnskabssystem, der er udviklet i EU til at beregne gratis ETS-kvoter, hvilket har klare fordele. Erfaringerne med moms i de sidste 50+ år burde være et bevis for den tekniske gennemførlighed af en sådan ordning, der sender omkostningerne videre.

2.5.2. Hvor i forsyningskæden denne betaling bør indgå i faktureringen, er endnu ikke fastlagt. Hvis omkostningen blev givet videre til den endelige forbruger, ville det få følgende konsekvenser:

- det ville bringe den foreslåede ordning tættere på modellen for interne forbrugsafgifter som f.eks. moms eller punktafgifter, hvor WTO eksplicit har accepteret lovligheden af grænsetilpasningsforanstaltninger, og retssikkerheden ville således øges
- mellemliggende virksomheder straffes ikke
- det ville give forbrugerne incitamenter til at vælge mere klimavenlige løsninger.

2.5.3. Når en virksomhed eksporterer en vare, der indeholder omkostninger til drivhusgasemissioner, skal den trække den eksporterede vares indhold af drivhusgasemissioner fra i sit regnskabssystem og sørge for at få dette indhold refunderet af staten (enten ved at sælge de tilsvarende ETS-kvoter igen på markedet eller ved at få refunderet CO₂-afgiften) for den mængde drivhusgasemissioner, som varen indeholder.

2.5.4. Hvis den nuværende gratis tildeling af ETS-kvoter til de bedste producenter i EU blev opretholdt, ville denne tilbagebetaling blive foretaget til den gennemsnitlige pris på en ETS-kvot i EU's økonomi baseret på spotmarkedsprisen og andelen af de gratis kvoter, der er udstedt til EU-producenter.

⁽⁹⁾ GATT, »Report by the Working Party on Border Trade Adjustments«, 1970, findes på: https://www.wto.org/gatt_docs/English/SULPDF/90840088.pdf, navnlig punkt 4, 11 og 14.

⁽¹⁰⁾ Findes på: https://www.wto.org/english/res_e/booksp_e/analytic_index_e/gatt1994_e.htm

2.5.5. Med dette regnskabssystem kan det dokumenteres, at eksportøren får refunderet den nøjagtige udgift for alle de drivhusgasemissioner, der indgår i produktet i hele forsyningskæden. Eksportøren får ikke en uretmæssig fordel, og systemet er derfor i overensstemmelse med WTO's krav. Denne retfærdighed er lettere at bevise i de enkelte tilfælde, når prisen for drivhusgasemissioner er fast (som det er tilfældet med en CO₂-afgift). Den er dog kun gyldig som et gennemsnit mellem heldige og uheldige spekulanter på ETS-markederne og mellem højt- og lavtydende EU-producenter, der modtager forskellige tildelinger af gratis emissionsrettigheder, når prisen for drivhusgasemissioner er variabel (som det er tilfældet på et ETS-marked).

2.6. **Foranstaltninger for importerede varer kan baseres på indholdet af drivhusgasemissioner i de anvendte basismetaller, -kemikalier og -materialer**

2.6.1. Et industriprodukts indhold af drivhusgasemissioner kommer primært fra produktets materialer.

Et industriprodukts indhold af drivhusgasemissioner kan opdeles i tre hovedkomponenter, som hver især svarer til forskellige kategorier af værdiforøgende operationer:

- indholdet af drivhusgasemissioner i de basismetaller, -kemikalier og -materialer, som produktet direkte eller indirekte består af (f.eks. stål, ethylen, benzen, ammoniak, saltsyre, glas, træ, osv.)
- indholdet af drivhusgasemissioner i de industrielle operationer, hvor man forarbejder og formgiver basismetaller, -kemikalier og -materialer (f.eks. polymerisering, støbning, bearbejdning og udskæring)
- indholdet af drivhusgasemissioner i de logistiske operationer på og mellem fabrikkerne i de forskellige værdiforøgende stadier.

Langt størstedelen af et industriprodukts indhold af drivhusgasemissioner ligger i de anvendte basismetaller, -kemikalier og -materialer (navnlig når det ikke er genanvendte materialer). Et eksempel med et maskinforarbejdet stykke stål, hvor den energi, der anvendes i processen er på 2,8 kWh⁽¹⁾, mens den energi, der er indlejret i materialet⁽²⁾, er på 117 kWh, dvs. 40 gange så meget, illustrerer størrelsesordenen og den relative fordeling mellem disse komponenter. Når det gælder gødning, plast, elastomerer, opløsningsmidler, smøremidler og tekstilfibre, ligger den overvejende del af slutprodukternes indhold af drivhusgasemissioner i de basiskemikalier, som de blev fremstillet af, hvilket kan udledes af deres sammensætning. Det betyder, at et industriprodukts indhold af drivhusgasemissioner kan anslås ved hjælp af indholdet af drivhusgasemissioner i de anvendte basismetaller, -kemikalier og -materialer⁽³⁾.

2.6.2. *Beregning af de foranstaltninger, der skal gælde for importerede varer*

2.6.2.1. Hvis de toldmyndigheder, der er ansvarlige for håndteringen af grænsetilpasningsforanstaltningerne, skal kunne arbejde effektivt og med retssikkerhed, både når det gælder dem selv og den importvirksomhed, der handler i god tro, skal både afgiftsgrundlaget og afgiftssatsen fastlægges med minimal mulighed for fortolkning eller retstvister.

I forbindelse med prisen for drivhusgasemissioner er afgiftssatsen enten et krav om at købe ETS-kvoter for den mængde drivhusgasemissioner, der indgår i det importerede produkt til samme pris pr. ETS-kvotest som ved tilbagebetalingen til eksportørerne (i tilfælde af et markedsbaseret system), eller en CO₂-afgiftssats (under et system med faste afgifter).

2.6.2.2. Afgiftsgrundlaget skal kunne kontrolleres ved at analysere selve den importerede vare, som udgør det mest ubestridelige bevismateriale. I det pågældende tilfælde ville det ideelle afgiftsgrundlag være den importerede vares fulde indhold af drivhusgasemissioner.

At fastlægge et industriprodukts fulde indhold af drivhusgasemissioner er vanskeligt på grund af kompleksiteten af alle de værdiforøgende operationer, der finder sted i hele forsyningskæden, hvor mange af dem ikke efterlader sig nogen spor i selve produktet.

Den foreslåede løsningsmodel består i at bruge den enkle, men anvendelige tilnærmelse, der er beskrevet ovenfor: De importerede varers fulde indhold af drivhusgasemissioner anslås ved hjælp af indholdet af drivhusgasemissioner i de anvendte basismetaller, -kemikalier og -materialer (begrænset til dem, der f.eks. udgør over 1 % af den samlede masse). Mikroelektronik, som forårsager store drivhusgasemissioner på trods af deres ringe masse, ville stadig skulle medtages i beregningen.

⁽¹⁾ Yohei Odaa, et al.: »Energy Consumption Reduction by Machining Process Improvement«, 3rd CIRP Conference, 2012, findes på: <http://isiarticles.com/bundles/Article/pre/pdf/17172.pdf>

⁽²⁾ Inventory of Carbon and Energy (IEC), findes på: <http://www.circularecology.com/embodied-energy-and-carbon-footprint-database.html>

⁽³⁾ Disse emissioner er generelt positive. De kan være negative, hvis der er tale om biobaserede materialer, der er dyrket på bæredygtig vis (f.eks. træ).

Det samlede indhold af drivhusgasemissioner i de materialer, som varen består af, beregnes som følger: massen af hver slags basismetall, kemikalie eller materiale, som varen indeholder en væsentlig andel af, ganges med dette basismetals, -kemikalies eller -materiales CO₂-intensitet (dvs. de drivhusgasemissioner, der er indlejret i hvert kilo af dette basismetall, kemikalie eller materiale).

Den gennemsnitlige CO₂-intensitet i hvert enkelt land er blevet fastlagt for de fleste basismetaller, -kemikalier og -materialer. Tallene er medtaget i en række offentligt tilgængelige databaser (som f.eks. er omhandlet i drivhusgasprotokollen ⁽¹⁴⁾) baseret på veludviklede livscyklusvurderingsmetoder, bl.a. for Kina.

2.6.2.3. For at fremme og belønne en lavere CO₂-intensitet i individuelle fabrikker såvel som udbredelsen af data foreslås følgende mekanisme, der kan skabe en god cirkel.

- Hvis en producent på en pålidelig måde kan dokumentere sin reelle CO₂-intensitet, gælder denne værdi for producentens produkter, der importeres til EU. Hvis der imidlertid ikke fremlægges sådanne pålidelige data, anvendes den gennemsnitlige CO₂-intensitet i oprindelseslandet, idet dette gennemsnit beregnes ud fra den resterende produktion og de resterende drivhusgasemissioner, når de producenter, der har fremlagt pålidelige data, trækkes fra.
- Dermed vil de mest klimavenlige producenter i et land påbegynde regnskabsopførelsen først (for ikke at blive straffet ved anvendelsen af deres nationale gennemsnit). På grund af dette bliver landsgennemsnittet — efter at disse »dygtige« producenter er taget ud af beregningen — ringere over tid, hvilket tilskynder yderligere producenter til at fremlægge pålidelige data.

2.6.2.4. Endvidere kunne EU yde teknisk bistand til virksomheder i udlandet, når det gælder om at indføre de pålidelige regnskabsystemer for drivhusgasemissioner, der stilles krav om, og dermed fortsætte den nuværende imødekommende kurs over for handelspartnerne.

2.6.2.5. For at forhindre skruppelløse aktører i uretmæssigt at tildele den lave CO₂-intensitet fra én fabrik til produktionen på en anden fabrik kunne man udvikle og anvende et sporbarhedssystem, f.eks. baseret på blockchain.

Bruxelles, den 17. juli 2019.

Luca JAHIER

Formand

for Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg

⁽¹⁴⁾ Den fuldstændige liste over databaser, der indeholder data om drivhusgasemissionerne for forskellige materialer og processer, findes på: <http://www.ghgprotocol.org/life-cycle-databases>